

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha Christie

CESTUJÚCI
DO FRANKFURTU

*Agatha
Christie*

CESTUJÚCI
DO FRANKFURTU

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Zelená knižnica,
Bratislava v roku 2026 ako svoju 2 749. publikáciu v elektronickej podobe.
Editorka Anna Pokorná
Zodpovedná redaktorka Lucia Halová
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

Z anglického originálu Agatha Christie: *Passenger to Frankfurt*
preložila Lenka Cinková.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V publikácii sú použité citáty z diel W. Shakespeara *Kupec benátsky* (*Komédie*, Slovenské vydavateľstvo krásnej literatúry, Bratislava 1964, prel. Stanislav Blaho) a *Macbeth* (Ústredie slovenských ochotníckych divadiel, Turčiansky sv. Martin 1933, prel. Vladimír Roy), z diela L. Carrolla *Alica v krajine zázrakov* (Mladé letá, Bratislava 1984, prel. Juraj Vojtek a Viera Vojtková) a zo Svätého písma (Spolok sv. Vojtecha, Trnava 1996).

Passenger to Frankfurt Copyright © 1970 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Cestujúci do Frankfurtu* © 2026 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are trademarks and registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2026

Cover Photo © Magdalena Russocka / Trevillion Images

ISBN 978-80-575-0841-0

Margaret Guillaumovej

„Vodcovstvo může být velkou tvorivou silou,
ale může být aj diabolské...”

JAN SMUTS

ÚVOD

Hovorí spisovateľka:

Prvá otázka, ktorú dnes ľudia kladú spisovateľke osobne alebo poštou, znie: „Odkiaľ čerpáte nápady?“

Musí sa veľmi ovládať, aby neodpovedala: „Kupujem ich v obchodnom dome Harrods,“ alebo „Väčšinou v obchode Army & Navy Stores,“ alebo príkro „Skúste Marks and Spencer.“

V spoločnosti zjavne prevláda názor, že existuje akýsi magický zdroj nápadov, ktorý spisovatelia objavili a ťažia z neho.

Zvedavcov sotva možno poslať do alžbetínskych čias so Shakespearovými veršami:

Kde má láska svoju vlasť?

V hlave, v srdci? Dáš sa zmiasť?

Z čoho žije a má vzrast?

Hovor, hovor!

Skrátka len rázne odvetíte: „Z vlastnej hlavy.“

To, pravdaže, nikomu nepomôže. Ak vám je daný človek sympatický, zľutujete sa nad ním a poviete mu čosi viac.

„Ak sa vám nejaká myšlienka výnimočne pozdáva a máte pocit, že by sa s ňou dalo pracovať, poobracajte ju, pohrajte sa s ňou, stavajte na nej, okrešte ju a postupne jej dajte tvar. Potom, samozrejme, musíte začať písať. To už nie je až taká zábava – tu prichádza na rad drina. Alebo ju môžete odložiť, starostlivo uschovať a o rok či o dva ju vytiahnuť a použiť.“

Druhá otázka – alebo skôr konštatovanie – bude znieť pravdepodobne takto: „Väčšinu svojich postáv zrejme preberáte zo skutočného života...“

Túto poburujúcu domnienku rozhorčene popriete. „Nie. Vymýšľam si ich. Sú moje. Musia byť moje, musia robiť to, čo od nich očakávam, byť také, aké ich chcem mať – ožívajú pre mňa a občas sa stane, že majú aj vlastné nápady, ale iba preto, lebo sa v mojom podaní stali skutočnými.“

Spisovateľka teda dostala nápad a vytvorila postavy, no teraz prichádza tretia nevyhnutnosť – prostredie. Nápad a postavy vychádzajú z vnútorných zdrojov, no prostredie je vonkajšie – už existuje, musí tam byť a čakať. Prostredie si nevymýšľate, je tam a je skutočné.

Možno ste sa zúčastnili na plavbe po Níle, všetko si dobre pamätáte a presne do takého prostredia chcete zasadiť tento konkrétny príbeh. Jedli ste v istej kaviarni v Chelsea. Strhla sa hádka, jedna dievčina vytrhla druhej za hrst vlasov. Výborný začiatok pre vašu najbližšiu knihu. Cestujete v Orient exprese. Bude zábavné spraviť z neho pozadie

pre zápletku, o ktorej uvažujete. Idete na olovrant k priateľke. Keď prichádzate, jej brat zavrie knihu, ktorú práve číta, odloží ju nabok a prehodí: „Nebolo to zlé, ale prečo, preboha, nepožiadali Evansa?“

V tej chvíli sa rozhodnete, že kniha, ktorú onedlho napíšete, sa bude volať *Prečo nepožiadali Evansa?*

Ešte neviete, kto bude Evans. Nevadí. Evans príde v pravý čas – názov už máte.

Takže sa dá v podstate povedať, že prostredia si nevyvíšľate. Sú mimo vás, všade okolo vás, existujú – stačí sa len načiahnuť a vybrať si. Vlák, nemocnica, londýnsky hotel, karibská pláž, malebná dedinka, koktailový večierok, dievčenská škola.

No jedna vec platí – musia byť k dispozícii, musia existovať. Skutoční ľudia, skutočné miesta. Konkrétne miesto v čase a priestore. Ak to má byť tu a teraz, ako získate všetky dostupné informácie, okrem toho, čo vidíte na vlastné oči a počujete na vlastné uši? Odpoveď je až hrozivo jednoduchá.

Pomôže vám to, čo vám každý deň prinášajú ranné noviny pod všeobecným nadpisom Správy. Z titulnej stránky si urobíte obraz. Čo sa dnes deje vo svete? Čo ľudia hovoria, čo si myslia, čo robia? Nastavte zrkadlo roku 1970 v Anglicku.

Pozerajte sa na tú titulnú stránku každý deň celý mesiac, robte si poznámky, premýšľajte a roztrieďte.

Každý deň sa stane nejaká vražda.

Uškrtili dievča.

Staršiu ženu napadli a okradli o skromné úspory.

Mladí muži a chlapci – útočníci i obeť.

Porozbíjané a vyrabované budovy či telefónne búdky.

Pašovanie drog.

Lúpeže a prepadnutia.

Nezvestné deti a telá zavraždených detí nájdené neďaleko ich domovov.

Je možné, že toto je Anglicko? Je Anglicko naozaj takéto? Človek má pocit, že nie – zatiaľ. Ale mohlo by byť.

Prebúdza sa strach – strach z toho, čo sa môže stať. Dôvodom nie sú ani tak súčasné udalosti ako ich možné príčiny. Niektoré sú známe, iné neznáme, ale vnímame ich. A nielen u nás. Na ďalších stranách nájdeme kratšie texty so správami z Európy, Ázie, Ameriky, z celého sveta.

Únosy lietadiel.

Únosy ľudí.

Násilie.

Nepokoje.

Nenávisť.

Anarchia.

Všetko silnie.

Všetko akoby viedlo k uctievaniu ničenia, k pôžitku z krutosti.

Čo to všetko znamená? Z minulosti zaznievajú alžbetínske verše o živote:

*... je bájkou čírou len,
čo hlupák rozpráva, — v nej hluk a hurt,
však zmysel nijaký.*

A predsa človek z vlastnej skúsenosti vie, koľko dobra existuje na tomto našom svete – prejavy láskavosti, čisté srdcia, dobré skutky, vľúdnosť suseda k susedovi, ochota dievčat a chlapcov.

Prečo potom každodenné správy, udalosti, skutočné fakty pôsobia tak neskutočne?

Ak chcete napísať príbeh v tomto roku Pána 1970, musíte sa zmieriť s existujúcim pozadím. Ak je pozadie neskutočné, príbeh ho musí akceptovať. Takisto musí byť neuveriteľný, extravagantný. Prostredie musí obsahovať neskutočné fakty z každodenného života.

Môžeme si vymyslieť neuveriteľný motív? Čo tak tajná operácia s cieľom získať moc? Môže prostredníctvom šialenej túžby po ničení vzniknúť nový svet? Môžeme zájsť ešte o krok ďalej a navrhnúť záchranu neuveriteľnými a neskutočne pôsobiacimi prostriedkami?

Veda nás naučila, že nič nie je nemožné.

Tento príbeh je v podstate fantázia. Nesnaží sa byť ničím iným.

No väčšina udalostí, ktoré sa v ňom odohrávajú, sa buď dejú, alebo by sa mohli udiť aj v dnešnom svete.

Nie je to nereálny príbeh – je len vymyslený.

I. ČASŤ

Prerušená cesta

CESTUJÚCI DO FRANKFURTU

1

„Prosím vás, zapnite si bezpečnostné pásy.“ Rôznorodé osadenstvo v lietadle pomaly poslúchlo. Všetci mali pocit, že sa ešte nemôžu blížiiť k Ženeve. Rozospatí cestujúci hundrali a zívali. Tých, ktorí stále driemali, musela neúprosná letuška vľúdne prebudiť.

„Zapnite si pásy, prosím.“

Z reproduktora sa ozval suchý, odmeraný hlas. V nemčine, francúzštine a angličtine objasnil, že ich o chvíľu čaká krátky prelet nepriaznivým počasím. Sir Stafford Nye doširoka otvoril ústa, zívol a vystrel sa na sedadle. Prebral sa z príjemného sna, v ktorom chytil ryby na rieke v Anglicku.

Bol to stredne vysoký štyridsaťpäťročný muž s hebkou olivovou pokožkou a dohľadka oholenou tvárou. V obliekaní uprednostňoval nekonvenčnosť. Pochádzal z veľmi dobrej rodiny, vďaka čomu sa bez obáv oddával najrôznejším módnym vrtochom. Ak jeho konvenčnejšie oblečení kolegovia pri pohľade naňho občas zhrozene zvrátili tvár, spôsobovalo mu to zlomyseľné potešenie. Mal v sebe čosi z fičúra z osemnásteho storočia. Rád na seba pútal pozornosť.

Pri cestovaní sa s obľubou predvádzal s lúpežníckym plášťom, ktorý si kúpil kedysi na Korzike. Bol tmavomodrý, takmer až do fialova, mal jasnočervenú podšívku a širokú kapucňu, ktorú si mohol natiahnuť cez hlavu, keď sa chcel ochrániť pred prievanom.

Sir Stafford Nye bol v diplomatických kruhoch sklamaním. Ako talentovanému mladíkovi mu predpovedali žiarivú budúcnosť, no napokon veľkolepo zlyhal a vôbec nenaplnil svoj potenciál. V tých najvážnejších chvíľach sa uňho prejavoval zvláštny, až diabolský zmysel pre humor. V rozhodujúcich okamihoch zistil, že vždy radšej uprednostní šibalskú zlomyseľnosť pred nudou. Bol známou osobnosťou verejného života, aj keď sa nikdy ničím nepreslávil. Panoval všeobecný názor, že Stafford Nye, hoci bol bezpochyby nadaný, nie je – a pravdepodobne ani nikdy nebude – spoľahlivý človek. V časoch komplikovanej politiky a zložitých medzinárodných vzťahov bola spoľahlivosť, najmä ak sa človek mal stať veľvyslancom, podstatnejšia ako nadanie. Sira Stafforda Nyea odsunuli na vedľajšiu koľaj, hoci mu sem-tam zverovali úlohy, ktoré si vyžadovali schopnosť spriadať zákulisné intrigy, no neboli príliš dôležité ani verejné. Novinári ho občas označovali za čierneho koňa diplomacie.

Nikto netušil, či je aj sir Stafford sklamaný zo svojej kariéry. Pravdepodobne to nevedel ani on sám. Je pravda, že bol dosť márnivý, no zároveň sa veľmi rád oddával svojmu sklonu k huncútstvam.

Práve sa vracal z Malajska, kde bol členom vyšetrovacej komisie. Tá úloha sa mu videla mimoriadne nezaujímavá. Podľa jeho názoru sa kolegovia vopred rozhodli, aké budú ich zistenia. Videli, počúvali, no ich vopred vytvorené zá-

very to nijako neovplyvnilo. Sir Stafford im trochu kazil plány, skôr pre zábavu ako z presvedčenia. V každom prípade to aspoň spestrilo dianie. Rád by mal viac podobných príležitostí. Jeho kolegovia z komisie boli rozumní, spoľahliví, ale neuveriteľne nudní ľudia. Dokonca aj známa pani Edgeová, jediná žena v komisii, o ktorej sa vedelo, že sa občas necháva až príliš uniešť, sa správala rozumne, len čo prišlo na fakty. Videla, počúvala a hrala na istotu.

Stretol sa s ňou už predtým, keď riešil istú záležitosť v jednom balkánskom hlavnom meste. Práve tam sa sir Stafford Nye nedokázal zdržať niekoľkých zaujímavých návrhov. Bulvárny plátok *Inside News* naznačoval, že prítomnosť sira Stafforda Nyea v danej balkánskej metropole úzko súvisí s problémami Balkánu a že jeho misia je tajná a mimoriadne chýlostivá. Istý priateľ mu poslal výťah s vyznačenou príslušnou pasážou. Sira Stafforda to neprekvapilo. Článok si prečítal s potešeným úsmevom. Veľmi ho pobavilo, ako smiešne ďaleko od pravdy boli v tomto prípade novinári. V Sofiagrade sa ocitol výlučne v dôsledku nevinného záujmu o vzácne divé kvety a naliehania svojej priateľky lady Lucy Cleghornovej, dámy v pokročilom veku, ktorá neúnavne vyhľadávala tieto rarity rastlinnej ríše a bola schopná vyliezť na skalný útes alebo veselo skočiť do mokriny, vždy keď zazrela nejaký kvietok, ktorého dlhý latinský názov bol nepriamo úmerný jeho veľkosti.

Skupinka nadšencov sa venovala botanickému výskumu na svahoch hôr asi desať dní, keď sirovi Staffordovi prišlo ľúto, že vyznačený odsek nie je pravdivý. Divé kvety ho trochu – len trochu – unavovali, a hoci mal drahú Lucy veľmi rád, niekedy ho rozčuľovalo, že vo veku viac ako

šesťdesiatich rokov behá po kopcoch ani kamzík a poľahky ho predbehne. Vždy mal pred očami zadnú časť sýtomodrých nohavíc a Lucy, na iných miestach dosť vychudnutá, bola v bokoch priširoká na sýtomodré menčestrové nohavice. Chutný medzinárodný koláčik, pomyslel si, do ktorého by sa dali zaboriť prsty a trochu sa s ním pohrať...

V lietadle opäť zaznel kovový hlas z reproduktora. Oznámil pasažierom, že z dôvodu hustej hmly v Ženeve bude lietadlo odklonené na letisko vo Frankfurte a odtiaľ bude pokračovať v ceste do Londýna. Cestujúci do Ženevy budú z Frankfurtu presmerovaní čo najskôr. Pre sira Stafforda Nyea sa tým nič nemenilo. Ak bude hmla aj v Londýne, usudzoval, že lietadlo presmerujú do Prestwicku. Dúfal, že sa to nestane. V Prestwicku už bol viackrát, než by sa mu páčilo. Život, pomyslel si, a cestovanie lietadlom sú naozaj nesmierne nudné. Keby len... keby len... čo?

V tranzitnej hale vo Frankfurte bolo teplo. Sir Stafford Nye si prehodil plášť dozadu a jeho jasnočervená podšívka mu pôsobivo splývala okolo pliec. Odpíjal si z pohára piva a na pol ucha počúval letiskové oznamy.

„Let 4387 do Moskvy. Let 2381 do Egypta a Kalkaty.“

Cesty po celom svete. Malo by to byť mimoriadne romantické. No atmosféra tranzitnej letiskovej haly zabíjala akúkoľvek romantiku. Bola preplnená cestujúcimi, ponúkanými tovarmi, sedadlami približne rovnakej farby, umelou hmotou, ľudskými bytosťami, plačúcimi deťmi. Pokúšal sa spomenúť si, kto napísal:

*Kiežby som mal ľudstvo rád
a ľúbil jeho hlúpu tvár.*

Vari Chesterton? Rozhodne mal autor pravdu. Ak dáte dohromady dosť ľudí, budú si navzájom tak bolestne podobní, že sa to nebude dať vydržať. Zaujímavá tvár, pomyslel si sir Stafford. Tá by všetko vylepšila. Opovržlivo pozrel na dve mladé ženy, dokonale nalíčené, oblečené v národnej rovnošate svojej vlasti – podľa všetkého Anglicka –, ktorú predstavovali čoraz kratšie minisukne, a na ďalšiu mladú ženu, ešte krajšie nalíčenú a v skutočnosti celkom peknú, ktorá mala na sebe niečo, čo sa podľa jeho vedomostí nazývalo nohavicový kostým. Očividne zašla v móde o čosi ďalej.

Sira Stafforda nezaujímali pekné dievčatá, ktoré vyzerali ako všetky ostatné pekné dievčatá. Páčilo sa mu, keď sa žena niečím odlišovala. Ktosi si k nemu prisadol na plastom potiahnutú pohovku z umelej kože. Ženina tvár okamžite upútala jeho pozornosť. Nie preto, lebo bola iná, naopak, zdala sa mu známa. Už ju niekde videl. Nemohol si spomenúť, kedy a kde, ale nepochybne ju odniekiaľ poznal. Môže mať tak dvadsaťpäť alebo dvadsaťšesť, odhadoval. Jemný orlí nos, husté čierne vlasy po pleciah. Pred sebou držala nejaký časopis, no očividne si ho nevšímala. V skutočnosti upierala priam dychtivý pohľad rovno naňho. Z ničoho nič sa mu prihovorila hlbokým kontraaltom, ktorý znel skoro ako mužský. So slabým cudzím prízvukom sa opýtala: „Môžem s vami hovoriť?“

Skôr než odpovedal, chvíľu si ju premeriaval. Nie, nie je to tak, ako by si mohol myslieť – nechcela ho zbaliť. Išlo o niečo iné.

„Nevidím dôvod, prečo by ste nemohli,“ odvetil. „Zdá sa, že máme dosť času.“

„Všade je hmla,“ vyhrkla, „v Ženeve, možno aj v Londýne. Všade. Nevieam, čo mám robiť.“

„Nebojte sa,“ upokojoval ju, „niekam vás určite prepraví. Sú celkom schopní. Kam cestujete?“

„Mala som namierené do Ženevy.“

„Nuž, predpokladám, že sa tam nakoniec dostanete.“

„Musím sa tam dostať okamžite. Ak sa dostanem do Ženevy, všetko bude v poriadku. Nieкто ma tam čaká. Tam budem v bezpečí.“

„V bezpečí?“ Sir Stafford sa zľahka usmial.

„Byť v bezpečí je jednoduchý a zrozumiteľný výraz, no dnes ľudí nezaujímá. A predsa môže mať veľký význam. Pre mňa ho má,“ hlesla a vzápätí dodala: „Viete, ak sa nedostanem do Ženevy, ak neodcestujem týmto lietadlom alebo budem musieť letieť do Londýna bez náležitých opatrení, zabijú ma.“ Prenikavo naňho pozrela. „Zrejme tomu neveríte.“

„Bohužiaľ nie.“

„Je to pravda. Ľudí zabíjajú. Deje sa to každý deň.“

„Kto vás chce zabiť?“

„Záleží na tom?“

„Mne nie.“

„Neverte mi, ak nechcete, ale hovorím vám pravdu. Potrebujem pomoc. Potrebujem sa bezpečne dostať do Londýna.“

„A prečo ste si vybrali mňa, aby som vám pomohol?“

„Lebo si myslím, že viete niečo o smrti. Poznáte smrť, možno ste videli niekoho zomierať.“

Ostro na ňu pozrel a vzápätí odvrátil zrak.

„Máte aj iný dôvod?“ opýtal sa.

„Áno. Toto.“ Natiahla útlú ruku s olivovou pokožkou

a dotkla sa jeho objemného pláštá. „Toto,“ zopakovala.

V tej chvíli v ňom prebudila záujem.

„Čo tým myslíte?“

„Je to nezvyčajné, svojské. Nie je to oblečenie, aké nosia všetci.“

„Máte pravdu. Povedzme, že je to jeden z mojich výstrelkov.“

„Tento váš výstrelok by mi mohol byť užitočný.“

„Ako to myslíte?“

„Chcem vás o niečo požiadať. Pravdepodobne ma odmietnete, no možno nie, pretože podľa mňa ste muž, ktorý je ochotný riskovať. Podobne ako ja – ani ja sa nevyhýbam riziku.“

„Vypočujem si vás,“ povedal s miernym úsmevom.

„Chcem si obliecť váš plášť. Chcem váš pas a váš palubný lístok. Onedlho, asi tak o dvadsať minút, ohlásia let do Londýna. Budem mať váš pas a na sebe váš plášť. Ak poletím do Londýna takto, budem v bezpečí.“

„Chcete povedať, že sa budete vydávať za mňa? Prosím vás.“

Otvorila kabelku. Vytiahla malé štvorcové zrkadielko.

„Pozrite sa,“ nabádala ho. „Pozrite sa na mňa a potom na svoju tvár.“

Vtedy uvidel to, čo mu chodilo po rozume už od začiatku. Jeho sestra Pamela, ktorá zomrela asi pred dvadsiatimi rokmi. S Pamelou sa odjakživa veľmi podobali. Na prvý pohľad boli príbuzní. Pamela mala trochu mužské črty. Jeho tvár zas pôsobila, prinajmenšom v mladosti, mierne zoženštene. Obaja mali výrazný nos, rovnaký sklon obočia a trochu nerovnomerný úsmev. Pamela bola vysoká, mala

meter sedemdesiattri, on mal meter sedemdesiatosem. Pozrel na ženu, ktorá mu pristrčila zrkadlo.

„Do tváre sa podobáme, to ste mali na mysli? No ni-
koho, kto pozná mňa alebo vás, tým neoklamete, moja
milá.“

„Pravdaže nie. Nerozumiete? To ani netreba. Cestujem
v nohaviciach. Vy ste cestovali s kapucňou natiahnutou
cez tvár. Stačí, keď si ostrihám vlasy, zabalím ich do novín
a hodím do koša. Potom si oblečiem váš plášť, mám váš
palubný lístok, letenku a pas. Ak na tomto lete nie je nie-
kto, kto vás dobre pozná, a predpokladám, že nie, lebo by
sa vám už prihovoril, môžem bezpečne cestovať prestro-
jená za vás. Keď bude treba, ukážem pas, zahalená do
pláštá s kapucňou tak, že mi bude vidieť len nos, oči a ús-
ta. Keď lietadlo pristane, budem môcť bezpečne vystúpiť,
lebo nikto nebude vedieť, že som ním cestovala. Bezpeč-
ne vystúpim a stratím sa v londýnskom dave.“

„A čo mám robiť ja?“ opýtal sa sir Stafford s ľahkým
úsmevom.

„Môžem vám niečo navrhnúť, ak máte odvahu si to vy-
počúť.“

„Len do toho,“ pobádal ju. „Rád počúvam návrhy.“

„Vstanete, vzdialite sa a pôjdete si kúpiť časopis, noviny
alebo drobnosť v darčekovom obchode. Plášť necháte tu,
prehodený cez sedadlo. Keď sa vrátite s tým, čo ste si kú-
pili, sadnete si niekde inde – napríklad na kraj tamtej po-
hovky oproti. Pred vami bude stáť pohár, tento istý. Bude
v ňom niečo, čo vás uspí. Zaspíte v tichom kúte.“

„A čo ďalej?“

„Podľa všetkého ste sa stali obeťou krádeže,“ vysvetlila.
„Niektí vám dal do nápoja sedatíva a ukradol vám peňa-

ženku. Niečo také. Povieť, kto ste, a oznámite, že vám ukradli pas a osobné veci. Vašu totožnosť nie je ťažké preukázať.“

„Viete, kto som? Teda ako sa volám?“

„Zatiaľ nie,“ odvetila. „Ešte som nevidela váš pas. Nemám tušenie, kto ste.“

„A predsa hovoríte, že môžem ľahko preukázať svoju totožnosť.“

„Mám dobrý odhad na ľudí. Viem, kto je dôležitý a kto nie. Vy ste dôležitá osoba.“

„A prečo by som to mal všetko urobiť?“

„Možno aby ste zachránili život inej ľudskej bytosti.“

„Nie je váš príbeh trochu pritiaľnutý za vlasy?“

„Áno. Nie je ľahké mu uveriť. Vy mu veríte?“

Zamyslene na ňu pozrel. „Viete, ako pôsobíte? Ako krásna špiónka v trileri.“

„To je možné. Ale nie som krásna.“

„A nie ste špiónka?“

„Možno by sa to tak dalo nazvať. Mám isté informácie a chcem ich uchovať. Budete mi musieť veriť, keď vám poviem, že sú to informácie cenné pre vašu krajinu.“

„Nezdá sa vám to trochu absurdné?“

„Áno, zdá. Keby to niekto napísal, vyzeralo by to absurdne. No mnoho absurdných vecí je pravdivých.“

Opäť na ňu pozrel. Veľmi sa podobala Pamele. Jej hlas, hoci s cudzím prízvukom, znel ako Pamelin. To, čo mu navrhovala, bolo smiešne, absurdné, celkom nemožné a pravdepodobne nebezpečné. Nebezpečné preňho. Na nešťastie, práve to ho priťahovalo. Koľká odvaha, navrhnúť mu niečo také! K čomu to povedie? Nepochybne by bolo zaujímavé to zistiť.

„Rád by som vedel, čo z toho budem mať ja,“ poznamenal.

Zamyslene naňho pozrela. „Rozptýlenie,“ odvetila. „Vyrhnutie z každodennosti. Čosi ako protilieky proti núde. Nemáme veľa času. Rozhodnutie je na vás.“

„A čo bude s vašim pasom? Mám si kúpiť parochňu, ak tu niečo také vôbec predávajú? Mám sa preobliecť za ženu?“

„Nie. Nejde o výmenu miest. Okradli vás a zdrogovali, ale ostávate sám sebou. Rozhodnite sa. Nemáme veľa času. Dochádza nám. Musím sa ísť prestrojiť.“

„Vyhrali ste,“ povedal. „Ak sa človeku ponúka nezvyčajný zážitok, bolo by chybou ho odmietnuť.“

„Dúfala som, že to tak budete vnímať, no bolo to päťdesiat na päťdesiat.“

Stafford Nye vytiahol z vrečka pas. Vložil ho do vonkajšieho vrečka pláštá, v ktorom prišiel. Vstal, zívól, rozhlíadol sa, pozrel na hodinky a vykročil k obchodu, kde boli vystavené rôzne predmety. Ani sa neobzrel. Kúpil si knihu v mäkkej väzbe a vzal do ruky zopár plyšových zvieratiek, vhodných ako darček pre malé dieťa. Nakoniec si vybral pandu. Poobzeral sa po hale a vrátil sa na miesto, kde sedel predtým. Plášť zmizol, po žene ani stopy. Na stole stál nedopitý pohár piva. Tu prichádza ozajstné riziko, pomyslel si. Zdvihol pohár, trochu sa posunul na pohovke a vypil ho. Nie rýchlo. Celkom pomaly. Chutilo v podstate rovnako ako predtým.

„Som zvedavý,“ povedal si sir Stafford. „Som vážne zvedavý.“

Prešiel cez halu do odľahlého kúta. Sedela tam trochu hlučná rodina, jej členovia sa smiali a rozprávali.

Prisadol si k nim, zívól a hlava mu klesla dozadu na sedadlo. Ohlásili let do Teheránu. Veľa cestujúcich vstalo a zoradilo sa pri príslušnej bráne. Hala aj tak zostala dosť plná. Otvoril si knihu. Znova zívól. Naozaj sa cítil ospalý, áno, veľmi ospalý... Musí si len premyslieť, kde by sa mohol uložiť na spánok. Niekde, kde bude môcť ostať...

Spoločnosť Trans-European Airways ohlásila odlet letu 309 do Londýna.

Slušná hrstka cestujúcich sa po tejto výzve zdvihla. Medzitým však do tranzitnej haly prišli ďalší cestujúci, ktorí čakali na iné lietadlá. Nasledovali oznamy o hmle v Ženeve a iných prekážkach pri preprave. Štíhly, stredne vysoký muž v tmavomodrom plášti s červenou podšívkou a s kapucňou zakrývajúcou nakrátko ostrihané vlasy, ktoré sa nijako nelíšili od účesov mnohých dnešných mužov, prešiel cez halu a postavil sa do radu na nástup do lietadla. Ukázal palubný lístok a prešiel bránou číslo 9.

Nasledovali ďalšie oznamy. Let spoločnosti Swissair do Zürichu.

Let spoločnosti BEA do Atén a na Cyprus – a potom inakší oznam.

„Slečna Daphne Theodofanousová, cestujúca do Ženevy, prosím, dostavte sa k odletovej bráne. Let do Ženevy má meškanie z dôvodu hmly a bude presmerovaný cez Atény. Lietadlo je pripravené na odlet.“

Nasledovali ďalšie oznamy týkajúce sa cestujúcich do Japonska, Egypta, Južnej Afriky, leteckých liniek po celom svete. Pán Sidney Cook, cestujúci do Južnej Afriky, bol vyzvaný, aby sa dostavil k letovej priehradke, kde

naňho čaká správa. Potom opäť vyvolali Daphne Theodofanousovú.

„Toto je posledná výzva pre let tristodevät.“

V rohu haly malé dievčatko hľadalo na muža v tmavom obleku, ktorý tvrdo spal s hlavou opretou o operadlo červenej pohovky. V ruke držal malú plyšovú pandu.

Dievčatko natiahlo ruku k pande.

Matka ho zahriakla: „Joan, nechaj to. Ten úbohý pán spí.“

„Kam cestuje?“

„Možno ide tiež do Austrálie tak ako my.“

„Aj on má malú dcérku, ako som ja?“

„Pravdepodobne áno,“ odvetila matka.

Dievčatko si vzdychlo a znova pozrelo na pandu. Sir Stafford Nye ďalej spal. Snívalo sa mu, že poľuje na leoparda. Veľmi nebezpečné zviera, povedal sprievodcovi na safari, ktorý tam bol s ním. „Veľmi nebezpečné zviera, každý to hovorí. Leopardovi nemožno veriť.“

Vtom, ako sa často stáva, sa sen zmenil – zrazu pil čaj s pratetou Matildou a pokúšal sa jej čosi povedať. Bola hluchá ako nikdy! Nepočul žiadne oznamy okrem prvého o slečne Daphne Theodofanousovej. Matka dievčatka sa zamýšľala: „Vždy uvažujem o cestujúcich, ktorí sa nedostavia na let. Takmer zakaždým na letisku počuť nejaký taký oznam. Niekoho nemôžu nájsť. Niektorí nepočuli výzvu, nenastúpili do lietadla alebo čosi podobné. Vždy rozmýšľam, kto to je, čo robí a prečo neprišiel. Predpokladám, že tá slečna Neviemaká jednoducho zmeškala lietadlo. Čo s ňou potom urobí?“

Nikto jej nevedel odpovedať, lebo nikto nemal patričné informácie.